

marec 2016

Atlantik 2016

Botswana

1. marec 2016, torek

Gweta - Maun

Po treh dneh v Botswani lahko naredim naslednji sklep: internet po hotelih kljub velikim besedam v reklamah ne dela in hoteli nimajo tople vode. Očitno topla voda ne spada v "luxury accomodation". Zajtrk čakava pol ure. Trije so v kuhinji plus kelnerica in za pripraviti imajo dvoje omlet. Jasno, midva sva edina gosta, ki ju je potrebno še postreči.

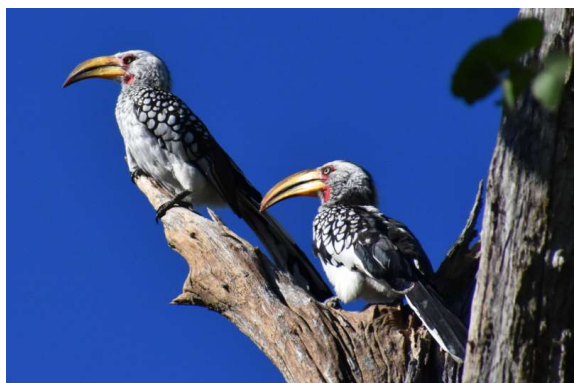
Pa se odpeljeva v Maun, v turistično prestolnico Botswane. Spet razlupano mesto, poobno kot Kazane. Kot bi bil nekje na jugu bivše Juge in to v času njenega obstoja. Najprej na turistični urad po informacije, da naju podučijo kaj lahko pri njih vidiva. Baje je ta konec eden najlepših na svetu. Tako pravijo reklame. Pa naju hitro prizemljijo. Brez 4x4 ne moreta nikamor, povedo. Rentajo pa ne, terencev, le prodajajo jih. Vsaj po ceni sodeč. Ah ja, Botswana, Botswana... Potem se spraviva v hotel. Končno nekaj normalnega, cena ugodna, soba najboljša do sedaj. Ni pa fensi, čisto navadna nova in čista soba z vsemi pritiklinami, ki sva jih prej pogrešala. S klimo (ki je včerajšnji luxury lodge ni imel) in brez golazni (ki jo pa luxury hišica brez oken iz obdobja Kremenčkovih seveda premore). Celo toplo vodo ima, neverjetno! Internet (pričakovano) ne dela niti v recepciji pod veliko tablo Free WiFi. Po malo povišanem tonu, ga le toliko usposobijo, da se da s polžjo hitrostjo celo nekaj prenesti.

Jaz delam (s polžjo produktivnostjo), Vesna se zmeni za jutrišnji izlet. Ceneje je najeti avto s šoferjem, kot samo avto. Pa je vseeno zlatarsko drago. Me prav zanima, kaj nama bodo za ta denar pokazali. Pričakujem kaj takega, česar še nisva videla, jasno. Načeloma to ne bi smelo biti težko, saj do sedaj za ogleda nisva nič plačevala.

Še na večerjo v eno izmed redkih oštarij (večina turistov se očitno hrani kar po hotelih), kjer sva (spet) razočarana nad bocvansko hrano. Moj medium-rare t-bone je bil presušeno zažgan, debel 3-4 mm brez pljučnega dela s priloženim (presušenim) kosom divjačine (očitno se je kuharju zdelo, da je okoli kosti le premalo mesa in da evropski okus ne loči med kravo in impalo). Zraven pa pomfri in kuhana karfjola, esembe kuglice in kuhano korenje. Bljak! Vesna je s pork ribs malo bolje prošla, ampak le malo...

fotografije iz 2.3. Botswanski park; kakšen presenečen pogled mi je namenil slon, kajne?

botswanske želve so majhne in rade se skrivajo v blatu

ptiček si je najprej spletel gnezdo, potem pa še gugalnico :)

beli ptiči živijo v sožitju z nilskimi konji

čez reke, čez blato, po travnikih, po mivki ...nič ni zaustavilo šoferja ...

različica tukan ptiča

2. marec 2016, sreda

Maun - Moremi - Maun

Ogledala si bova delto reke Okavango, največjo delto na svetu, kjer se reka ne izliva v morje. Izliva se v puščavo. Voda teče, dokler ne ponikne v pesek.

Ob četrť čez štiri zjutraj zvoni ura, ob petih sva v lobiju. Ob pet in petnajst začneva spraševati, kje je šofer in ob pol šestih receptorka končno pove, da ne pride. To je izvedela, ko je z našega telefona poklicala šefico. S svojega ni hotela, ker ji nihče ne povrne stroškov. Bocvana! Ko sva ravno na tem, da vse skupaj nekam pošljeva in se odpeljeva naravnost iz te države, zazvoni (najin) telefon in šefica javi, da pride drug šofer. Ta tudi res pride in ob pol sedmih se le uspemo odpeljat iz Mauna.

Tri ure vožnje je do parka. Odrinemo uro in pol kasneje, pa smo samo pol ure za planom. Je fant pač malo hitreje vozil. Toliko o tem, zakaj je bilo potrebno vstati sredi noči. Sovražim agencijsko organizacijo!

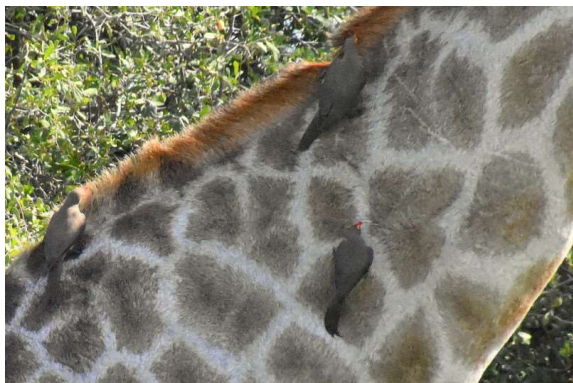
Če sem bil še včeraj skeptičen, če je 4x4 res nujen, sem v to popolnoma prepričan že po prvem kilometru (od skupaj 120 km brezpotja). Včasih bi rabili kar amfibijo. Do vhoda bi se z našim kaškajem še privlekel, to bi bilo pa tudi vse.

Na kapiji spet neljub dogodek. Bocvanski APP. Namesto dve, nama hočejo računati tri vstopnine. Na Vesnino prošnjo po razčlenitvi cene začnejo jecljati in se čudijo, kako da sva le dva.

Ogled divjadi ni bil niti približno v skladu s prospekti. Vsaj na začetku ne. Vidiva le hrano, gurmanov pa nikjer. Pa še hrana je bila v Etoshi neprimerno številčnejša in tudi raznovrstnejša. Tukaj so v glavnem masovne le impale, vse ostalo lahko preštejem na prste ene roke. Le slonov je veliko. Cele črede so vidne naenkrat. Velikokrat. Je pa tako, da slone videvava zadnji teden povsod. Tam kjer so in tam kjer ni parkov. Danes sva videla tako divjega, kot tudi domačega slona. Kako se jih loči? Enostavno. Obstaja ograja, ki prečka cesto in loči divjino od naseljenega dela. Kjer je ta ograja, je treba japanke namočiti v razkužilo, sicer te teta biosecuristka ne pusti mimo. Torej, na eni strani te ograje živijo divje živali, na drugi domače. Sloni živijo na obeh straneh.

Popoldan se stvari malo le popravijo. Pri obeh je bil naš šofer in vodič kar malo prestrašen. Najprej se znajdemo med hipotom in vodo. V trenutku smo se začeli premikati v rikverc, da je nekajtonska žival lahko stekla v vodo na varni razdalji pred nami. Mislim, da sva povodnega konja v naravi prvič videla tako blizu in na obali. Drugič je bilo, ko fant ugleda čito (po slovensko geparda) nekaj sto metrov desno in se nato na šverc (proti vsem predpisom, ki vladajo v parku) odpeljemo preko savane do geparda, da ga lahko pofotkamo od blizu. Ne veva sicer ali se je bolj bal živali nekaj metrov stran ali rangerja z daljnogledom. Kakorkoli, brez njega te živali danes ne bi videla. Najprej, po takih brezpotjih se sploh ne bi upal voziti, če pa bi se že, geparda na slabe pol kilometra v travi ne bi opazil. In tudi, če bi ga, ne bi si upal zaviti v močvirno savano, da bi se pripeljal tako blizu. Ni kaj, fant se je res izkazal.

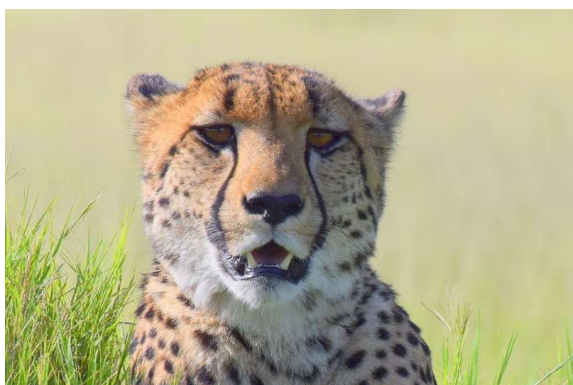
Ob osmih zvečer sva v hotelu, lačna in žejna. In taka tudi ostaneva. Poleg interneta, danes ne dela niti kuhinja. Bocvana...

ptiči se kar pasejo na žirafinem vratu

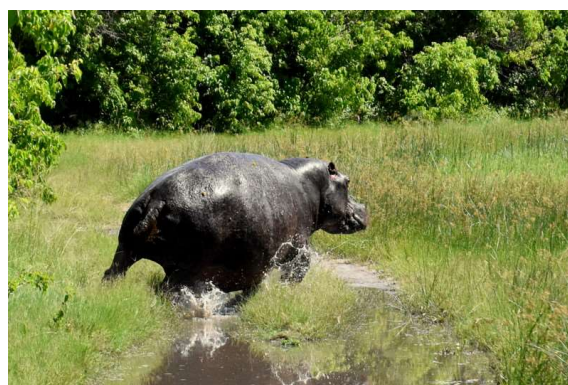
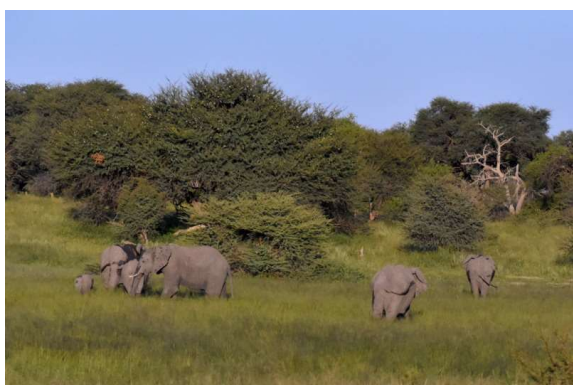
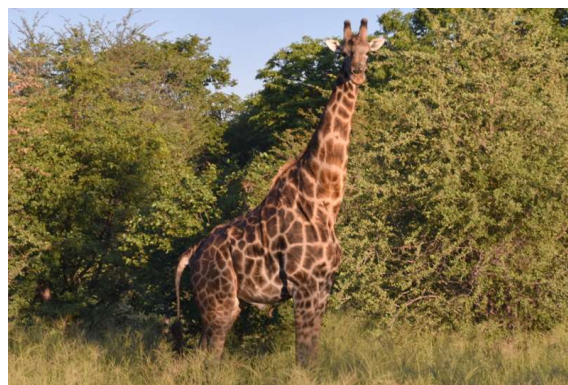
le kje v travi se skriva gepard?

gepard oz. cheetah - gledali smo se iz oči v oči, in upali, da nas nima za hrano

zebrin malček se hrani pri mami

ne vem kdo se je koga bolj bal/prestrašil ??

ptiči nagajivci ...ves čas so letali pred menoj in ušli pred mojim fotoaparatom...

Atlantik 2016

Botswana - Namibija

3. marec 2016, četrtek

Maun - Windhoek

Zajtrk je med sedmo in deseto uro zjutraj. Midva sva tam ob osmih. Midva, osebja še ni. Niti niso pripravljene mize. Poln kufr jih že imam! Ko ga končno le nekako skupaj spackajo, je vse ena sama velika žalost. Tako slabega zajtrka letos še ni bilo nikjer. Sklep je jasen; čim prej od tod, ven iz Bocvane. Ampak pred odhodom je še en APP. Mirno nama povedo, da k dvoposteljni sobi spada en zajtrk, drugega je treba doplačat. Še dobro, da je sporočilo sprejela Vesna in je smrkliji umirjeno razložila, da naj da mir. In potem ga je dala. A, ok, je djala dečva in račun zmanjšala za 5 evrov. Ako-prođe-prođe-nije-prošlo. Bo pa drugič pri kom drugem. Way of life in Botswana. Če bi meni to rekla, bi ji eno primazal, dama gor ali dol. Vse, kar je prav! Tako odkrito se pa norca res ne morejo delati.

Preden predčasno odideva iz te države, bi Vesna kupila še nekaj za vnuke. Pa v centru turizma, nasproti mednarodnega letališča (mednarodnega letališča s šestsedežnikom, kot največjim avionom na platoju?), v edini delujoči trgovini s souvenirjem in arogantno prodajalko ne premorejo številke majice, ki bi bila primerna za sedemletnega otroka. Out of stock. Samo mlajšemu pa tudi ne izgleda kupovati. Še posebej, ker v (avtentični?) trgovini s spominki v glavnem prodajajo kitajsko keramiko. Na edini otroški majici pa piše Made in India. Cena je pa itak pariška...

Pule tako zamenjava samo za bencin in vodo in se odpeljeva po cesti, posuti z udarnimi jamami proti 800 km oddaljenem Windhoeku. Botswana (misli, da) se gre visok turizem. Misli, da če postavi enako ceno, kot jo imajo Švicarji, da so s tem enakovredni Švicarjem. Iz Švice nekako nisem navajen obupnih cest, neurejenega prometa, mrzle vode v hotelih, nezaloženih trgovin, popolnoma nedelujočega interneta, obupne hrane (v boljših) restavracijah, različnih cen za domačine in tujce, nedelujočih bankomatov, zanemarjenih mest, zavajajočih ponudb, odkritega goljufanja. Da bolj subtilnih stvari v sami infrastrukturi dežele, ki opravičujejo visoko ceno ostalih storitev, sploh ne omenjam. Recimo, dobrega zdravstva (kako bi me poflikali, če se bi mi kot turistu kaj zgodilo), nepodkupljivih uradnikov, urejene logistike in podobnih zadev, ki so nujne, da vse skupaj deluje kot ... kot švicarska ura. V Bocvani pač ne deluje nič. In cene same sploh niso problematične, value for money je tisto, kar je popolnoma napačno v tej državi. Izgleda, da je vse skupaj tudi že prišlo v svet in so se turisti začeli dežele izogibat. Hoteli so skoraj prazni, v edinem iz Mauna dostopnem naravnem parku nas je

bilo morda deset. Morda. V celem mestu mislim, da ni bilo sto turistov (no, ni bilo sto belih in ni nujno, da so vsi beli tudi turisti). V sosednji Namibiji se nas v off-season resda ni trlo, a daleč od tega, da bi bila edina gosta v hotelu, kot je bil tukaj skoraj pravilo.

Kakorkoli, čim prej bi rad pozabil na deželo, ki sva jo po prijetnosti bivanja uvrstila tam nekje okoli Sri Lanke. Torej, čisto na rep držav, ki sva jih imela že priliko videti in spoznati v svojem življenju. Zvečer sva že nazaj v Namibiji, v Windhoeku, glavnem mestu države. Nastaniva se v stanovanje z zajtrkom v centru mesta (z odlično delujočim internetom!) in se odpraviva v Joe's Beergarden na večerjo. Jedilni list je (spet) kot telefonski imenik, kjer je ena cela stran posvečena divjačini. Vesna se odloči za gurmanizem in je zelo zadovoljna. Kudujev karpačo za predjed ter nabodalo iz zebre, kuduja, springboka, oryxa in krokodila za glavno jed. Jaz po predjedi pojem en odličen in konkretno velik zebri steak. Saj ni, da bi primerjal z večerjo iz Mauna dva dni nazaj in še manj z včerajšnjo, ki je sploh ni bilo, ker se jim v hotelu ni ljubilo kuhati...

po tednu izredno slabe hrane v Botsvani, končno spet izredno dobro meso: tokrat nabodalo različnih vrst divjačinskega mesa

šolarji v Windhoeku

Atlantik 2016

Namibija

4. marec 2016, petek

Windhoek - Mariental

Jutro je delovno in šele malo pred dvanajsto sva parkirana sredi kaotičnega mesta velikosti Ljubljane. Saj ne, da bi visoko cenil slovenske vozne navade, ampak v primerjavi s temile tukaj so prav vzorne. Rdeča luč je zgolj ena izmed barv luči brez vidnega pomena za pešce, prav tako bele črte na cesti, ki jim mi rečemo zebra. V domovini zeber jih nihče ne jemlje resno. Parkira se sredi ceste, vozi simo-tamo po dvopasovnici in domišljija ni omejitev za načine rinjenja in izsiljevanja.

Mesto samo ni kaj posebnega, novokomponovano brezdušno s steklenimi stolpnici (na vrhu katerih piše, da v njej domujejo banke) in fusingerico z uličnimi prodajalci in trgovinami na obeh straneh. Lepo, a deja vu. Sam se zato po hitrem postopku parkiram v kavarnici in študiram razpis, ki je pred kratkim izšel v našem Uradnem listu, Vesna se sprehodi naokoli in pofotka kar sploh je za pofotkat.

Potem pa v avto in proti jugu. Nadmorska višina pada in z Vršiča (Windhoek) se proti večeru pripeljeva v Kranjsko goro (Mariental). Mestece velikosti Kočevja nudi nekaj hotelov in restavracij. L[ep]a Vida Inn je najino pribežališče za nocojšnjo noč. Ej, Bocvanci moji, preberite si tole: soba z odlično delujočim internetom! In toplo vodo, in klimo in hladilnikom in kavomatom in zajtrkom za dva in vsemi potrebnimi brisačami in ... za fragment vaše cene. In, Bocvanci, berite dalje in se učite. Večerja v birtijici Tahiti postreže z ogromno porcijo divjačine, tokrat je na sporedu springbok, majhna in poskočna gazela (od tod ime, jasno). Le pri pivu se zatakne kelnerična razgledanost. Imate točeno pivo, draught beer? Jes-vi-hev-draft-bir-ju-vana-draft-bir-on-tap-or-from-botl? No, tukaj se zatakne moja razgledanost in si moram pomagat z menijem. Jasno, tam piše, da ponujajo "Draught (tap)" in "Draught (bottle)". To, da pivovarna Windhoek imenuje eno izmed svojih zvarkov Drought sva že vzela, da pa kelnerica ne loči med Draught in draught, sva se naučila sedaj. Ma, saj je bilo zanimivo...

clock tower v centru mesta Windhoek

mesto je moderno s stolpniciami... še nedolgo tega sem gledala kolibe ometane z blatom - kakšen ekstrem v deželi

v času kosila je park poln ljudi, ki kosijo na prostem

kdo ve komu je bila ta fotografija namenjena glede na pozo fanta?

..ne morem iti mimo cerkva, ki so pustile tudi tukaj svoj pečat

spomenik predsedniku

kar nekaj stavb je še tistih starih iz nemških časov

utrip ulice, kot naša ljubljanska Čopova

klobuki so fenomenalni!

...ni kaj , obleke v viktorijanskem stilu izstopajo od ostalih oblačil

pokrajina pri Windhoeku je zelo razgibana

no, pa sva ga spet prečkala

Atlantik 2016

Namibija - Južna Afrika

5. marec 2016, sobota

Mariental - Port Nolloth

Da tudi v Namibiji ni vse idealno, poskrbi Vesna. Ker južno od Windhoek, pa vse do meje, ni kaj pomembnega za videti in ker se je vseeno potrebno nekje malo ustaviti, si Vesna izbere ogled nekih aloa dreves (lepo, zanimivo, vendar za deset minut) in ogled labirinta skal (pol minute je potrebno za uvrstitev na Unescov seznam svetovnih nateguncev). In ko se po pol minute vrnem do avta in čakam Vesno, je ne dočakam. Naslednje dobre pol ure vedrim v avtu (in opazujem, kako en turistični par pride, si pogleda, pofotka in odide). Nato se odpravim v iskalno akcijo. Prehodim (nekaj tudi pretečem in preplezam) vse živo v pravem (ampak, res pravem!) labirintu poti med skalami in po krepki uri se vrnem k avtu s povsem naštudirano reševalno akcijo. Smo namreč ob dveh popoldan sredi puščave Kalahari pri več kot plus štiridesetih stopinjah in orientacijsko priznana super sposobna Vesna je na potep odšla (jasno, kot beli dan) v japonskah, brez vode, kreme, klobuka in še česa. Na srečo, rescue mission odpade. Hkrati z mano se na zborni mesto prikolovrati tudi ona. Sorči, ni bilo zanalašč, je vse kar ve povedati. Čeprav si neskončno oddahnem, bi jo najraje kar tam pustil, da si enkrat za vse večne čase zapomni, česa se ne sme početi. No, če bi jo pustil še uro ali dve, bi bili to verjetno res njeni "vsi večni časi". Samo kaj, ko je pa potem tako komplicirano transportirati posmrtno ostanke preko pol sveta...

Razumljivo, naslednje ure minejo v tišini (hrup kaškaja ne šteje). In šele pri večerji sva malo bolj komunikativna. Vsak na svojem telefonu. Sva spet v Južni Afriki in spet imava dve SIM kartici. In spet pijeva širaza in spet jeva tibouna (krejfiša ne najdeva v celim mestecu). V Port Nolloth sva se spravila zaradi obujanja spominov. Rad bi pa tudi preveril ali se tukaj res ne da pristati z barko, kot piše v vodičih. Res se ne da. Ozek kanal vodi le do ribiškega pomola. Tukaj sva bila pred devetimi leti in mestece naju je takrat pričakalo z meglo. Letos tudi. In temperaturo 18 stopinj. Še pred dobro uro sva jo imela v dolini reke Oranje 45 (27 stopinj razlike!). Atlantik je tukaj res hladen, Kalahari v notranjosti pa razbeljen. Le cesta in plaža ločita hotel od morja, a v hotelski sobi ni klime. Je pa zato radiator...

pred vhodom v gozd aloa vera dreves je bilo veliko metuljev; lastnica je potožila kako ji čisto uničijo travo, ko odložijo jajčeca

ta drevesa sem že videla na jugu Namibije, vendar poredkoma; tukaj pa je bil cel gozd le teh

drevesa se večkrat kar zlijejo skozi kamne

spodnja aloa je tista, ki jo pri nas poznamo

v teh ogromnih gnezdh živijo majhni ptički

bazaltni ogromni kamni

odštekana okolica

kuščar, ki sem ga srečala med labirinti kamnov

ta kuščar je bil pa sploh lepih barv

drevo, ki zna preživeti v ekstremnih razmerah

zadnji del poti po Namibiji je bil puščavski

pred devetimi leti sva tukaj odlično jedla....danes žal taverna ni odprla svojih vrat

Atlantik 2016

Južna Afrika

6. marec 2016, nedelja

Port Nolloth - Port Owen

Malo se peljeva naokoli, Port Nolloth in okolica se trudi biti turistična meka, pa ni niti blede senca našega domačega kraja Port Owena. Odpeljeva se torej domov in vmes nekajkrat ustaviva za fotosešn. Megla se je tako hitro razblinila, kot se je včeraj hitro pojavila. Le bližnja okolica obale jo premore. Tudi temperatura se je povzpela na povsem spodobnih (suhih) 32 stopinj. Prijetna klima za fotografiranje odštekane rdeče pokrajine. Mars z vegetacijo.

Če sva včeraj ob prestopu reke Oranje prebrala napis "Welcome to South Africa", bi bilo pošteno, da bi bil še podnapis "A Land of Road Works". Kakšnih 150 kilometrov se vrstijo odseki z dvosmernim prometom in odseki z enosmernim prometom. Takole, na okoli 5 km se izmenjujejo. Cesto širijo in to počnejo tako, da eno polovico zaprejo, jo razširijo in potem taisto naredijo še z drugo polovico. Teden tu in teden tam in en odsek ceste je prenovljen. Voila! Ped deloviščem je najprej množica prometnih znakov, sredi katerih stoji teta z rdečo zastavo in besno maha. Tako nekako, kot če bi stala na ciljni črti formule 1. Sledijo še znaki in nato druga teta, ki upravlja sila pomembno tablo z napisoma STOP in GO, vsakem na svoji strani. Ona tudi premakne ograjo na kolesčkih, ki jo zapelje na tvoj ali nasprotni prometni pas. Tako fizično omogoči ali pa onemogoči prestop črte ob tej adaptivni tabli. In seveda, tukaj je še tretja teta, najpomembnejša. Ona sedi v hišici in ima v rokah radijsko postajo. Ona pove, kdaj se lahko vrata odprejo in kdaj morajo biti zaprta. Na drugi strani zapore se zgodba ponovi še v obratni smeri. Sredi nedelje, ko se na gradbišču nič ne dogaja, je tako veselo zaposlenih 3 x 2 x 15 = 90 ljudi. V vsaki izmeni. In v sistemu 24/7 poznamo štiri izmene. Ljudje so zaposleni in ne razmišljajo o neumnostih. Pri nas je nekaj podobnega že desetletja pred predorom Karavanke, le da imamo zaposlen en semafor mi in enega Avstrijci. Ampak, tukaj smo vendar sredi Afrike, kjer je v ospredju skrb za ljudi. Skrb za tete in strice na javnih delih. Včasih katera izmet tet tudi pometa okolico - kar z delom posušenega grma. In včasih niso samo tete, ampak so tudi strici. In včasih so mešani pari. Teh na prvi pogled ne opaziš. To spoznaš po tem, da je postavljen znak STOP, v bližini ne vidiš nikogar, hišica za radiovezista se pa rahlo ziba. V brezvetrju. Takrat pomaga, če malo pohupaš in čakalna doba se hitro skrajša.

Ob petih popoldan sva v Port Owenu. Nastaniva se v hiši, ki jo pozna že od zadnjič in greva na meso in vino v oštarijo,

kjer osebno pozna celotno posadko. Spet sva doma...

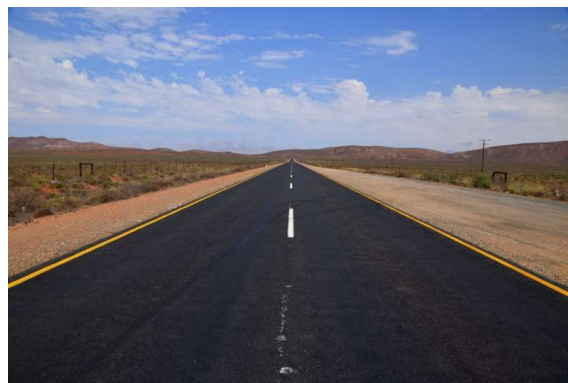
barka ima cev, kot neke vrste sesalca

menda nekateri še vedno iščejo diamante, a izplen je menda zelo boren

v Port Nollothu je zaradi bengalskega toka izredno hladno in večinoma megleno

no, pa se spet peljeva po N7, glavna cesta Cape town-Namibia

kar dolgo časa naju spremlja taka pokrajina

za naju je rdeča mivka še vedno No.1

skromne rožice na mivki

in tudi grmičevje cveti

stop/go naju je na N7 spremljal kar lep del poti

obračalka stop/go se je dolgočasila, pa je šla pometati z vejo okolico

grmičevje je zamenjalo cvetočo travo

po 10.000km prevoženih z avtom v 3 tednih, končno spet ugledamo Malo z novim lepim autofoulingom

7. marec 2016, ponedeljek

Port Owen - Cape Town - Port Owen

Cel ljubi dan nama je minil, da sva zamenjala rentiča. In naredila z dvema avtomobiloma samo v ta namen skupaj skoraj 600 km. Nekako v stilu zadnjih treh tednov, ko sva jih prevozila blizu deset tisoč. Sedaj bo pa počasi dovolj fijkanja!

Po novem se torej po svetu voziva s pri nas nepoznano znamko Toyote - za fragment cene kaškaja. In tudi fragment hrupa (res ima zelo hrupno podvozje)! SUVa sem vzel samo zato, ker so mi vsi zagotavljali, da je za makadam potreben tak avto. Pa ni res. Po Namibijskih cestah se lahko vozi s prav vsakim avtom, po Bocvanskih se pa tudi s SUVom ne da. Pa še v šesti prestavi se pri Toyoti v klancu ne izklaplja tempomat. Ne vem sicer zagotovo zakaj je temu tako, ampak mislim da zato, ker nima niti šeste prestave niti tempomata. No, kar je res, je res - lahko rečem, da sem za tempomat plačal pol jurčka evrov več, kot bi bilo potrebno, a tega denarja mi ni niti malo škoda. Brez te igrache bi bila vožnja še bistveno bolj naporna.

V Cape Townu v Flags Company kupiva še eno južnoafriško zastavo. Ta, ki visi pod starboard spreaderjem, je skrašana

na tretjino in še ta tretjina je v laskih. Očitno je bilo kar nekaj vetra to poletje. Na zalogi imajo sicer tudi kar nekaj slovenskih zastav, pa so na žalost vse prevelike. Naredijo manjšo po naročilu, pa se samo zato ne bova vračala v Cape Town.

S čolnom se pa zatakne. Čaka naju, da ga prevzameva, pa ni narejen, kot smo se dogovorili. Ah, ja... Popraviti ga morajo in za opravičilo obljubijo, da ga pripeljejo na barko na njihove stroške. Midva sva za ta izlet porabila en dan, koliko bo njih stalo, je poslovna skrivnost.

malo drugače

8. marec 2016, torek

Port Owen

Jutro je delavno službeno, preostanek dneva je delaven na barki. Zame. Vesnina zanimacija so dohtarji. Boli jo komolec in ne čuti prstov na roki. Po pregledu ima dve opciji, opornico ali operacijo. Jasno, da se odloči za prvo, le kdo se ne bi? Ne glede na to, da operacijo časti Coris. Če bi bila doma in bi si zamislila operacijo pred letom 2723, bi jo morala plačati sama. Če ne bo nič bolje po fizioterapiji, gre lahko še vedno pod nož. Viza nama velja do osmega maja.

In ko smo že pri osmem, danes je osmi marec, Dan žena. Jasno, da moram ženo peljati na večerjo. In greva. Vsak po svoje, ker imava vsak svoje opravke pred večerjo. In se usedeva za šank. Vsak po svoje. In naročiva pijačko (jaz jih več). Vsak po svoje. In ko pošljem SMS, kje da je moja žena na Dan žena, se primaja zraven. Ona bi plačala in me šla reševati, sigurno sem padel z barke, ko sem hitel na randi. A-ja-ja-jaaah! Stara sva, ni kaj. Jaz sem opazoval mladenke, ona pa mladeniče. En drugega nisva videla, pa sva sedela pet metrov stran.

Kakorkoli, večerja sledi. Vesna peri-peri čiken, jaz hake'n'kalamari combo. K večerji paše sladica. Vesna sladoled z mentolovim prelivom, jaz 1 kg svinjskih rebrc. "Sori-ken-ju-tel-mi-det-agejn? Uan-kilo-sper-ribs-for-desrt?" In ko potrdim, kelnerca pri 47 (le kam so se izgubile izkušnje?) letih odide. In se vrne s Hrano (beseda "hrana" je v tem primeru z veliko začetnico, logično). Pojem (ta beseda opisuje hranjenje, ne prepevanje), in to-je-to. "Aj-never-sin-dat-bifor..." je vse, kar uspe izdahniti gospa, ko odnese prazen krožnik. In pravijo, da je v Južni Afriki doma braai, v Sloveniji pa kranjska klobasa z zeljem? Hmmm...

za osmi marec rožice iz Namibije

9. marec 2016, sreda

Port Owen

Sladice so tukaj res zoprna zadeva, celo noč me je bolel trebuh. Nekaj je k temu verjetno prispevalo tudi pivce, pet pint ga je očitno le preveč za moj, od bocvanske hrane skrčen, trebušček. Ob sedmih-in-malo sem na barki, Marion je že tam in probava njen umotvor. Nič ni, kot bi moralo biti. Bo popravljala, ni kaj. In se vidimo čez dva dni. Pride tudi Rob z novico, da bo verjetno uspel urediti menjalnik, ki mi ga je Taurančan naredil bolj tako-tako in za katerega dokončno ureditev mi je hotel Opuajčan računati par jurčkov. Tudi tukaj bo cena verjetno par jurčkov. Le, da bodo randi in ne dolarji.

Potem se, rahlo nenaspan, pridružim Vesni v pisarni in jo šele popoldan spet zapustim. Takrat spet pride na vrsto barka. Pa nekaj časa delam in se potem odpravim do Franka, da dorečeva finiširanje podvozja. Pa ne bo nič. Urgent work. V marini se je začela potapljat (železna) jadrnica in Frank je v ekipi za reševanje. Jasno, da sem v trenutku v sedmem planu. Povsem logično. Nekako na pol potopljeno jadrnico še privlečejo do dvigala in jo dvignejo iz vode, da poflikajo luknjo. Za prvo silo je zadeva rešena, je pa notranjost verjetno zrela za generalko. Fant ni menjal cink protektorjev, saj ni treba, je menil. Res ni treba. Nekaj časa. Potem se pa luknjica naredi...

Zvečer sva povabljeni v Yacht Club na pijačko in klepet z lokalno škvadro. In na večerjo. Danes je bolj skromna, pa za večerjo povsem dovolj obilna. In brez sladice. Pivce je pa tudi servirano v manjših dozah, čeprav ga je številčno enako. Se je pa potrdilo tisto, kar sva opazila že večkrat v teh krajih. Spadava med najmlajših 10% udeležencev dogodka.

za yacht clubom je močvirje kjer domujejo tudi flamingi

flamingi naredijo nekaj korakov preden vzletijo

še malo pa bo v zraku

agavini cvetovi

10. marec 2016, četrtek

Port Owen

Dan ni za v anale. Vesna dela in gre do dohtarja in na banko in potem spet dela. Jaz sem na barki skupaj z mojstrom, delam, sem spet na barki, delam, še nekaj poštimam na barki s Frankom in spet delam, preverim kako napreduje čiščenje propelerja in delam. Sicer pa, dan je kot iz pravljice. Brez oblaka, prijetna temperatura in vetrič.

Plima naju priganja, v vodo je treba čim prej in potem tudi primerno hitro zapustiti Port Owen. Vendar. Barka je še v delu (pa bo jutri ali v soboto končana in nafilana z dvema ali tremi hektolitrički vinca) in Vesnina roka ni v redu (pa čez dan ali dva verjetno še ne bo v redu). V sredo gre na EMG in potem se bo odločila, pod rezilo ali ne. V prvem primeru sva tukaj parkirana še najmanj za en mesec in bo že malo problem glede vize.

Še večerja. Danes ne bova jedla mesa. Usedevala se v avto in odromava v dva kilometra oddaljen hotel v Velddirfu. Morska hrana, kalamari zame in jastog za Vesno. Dva jastoga. In več kot dva piva za mene...

Velddrif ima tudi soline

zraven solin pa ogromno flamingov

prav hecne kljune imajo

11. marec 2016, petek

Port Owen

Stvari se komplicirajo in potem razpletajo. Nekaj se razplete, vse ne. Nekaj se bo razpletalo še jutri. Barko dvignejo na dvigalo in poštrihajo še tiste dele, ki niso bili dostopni, ko je bila na štenderju. Pobarvajo še propeler, ki so se ga strašno bali lotiti, ker tega še nikoli niso počeli s Propspeedom. Pa spoznajo, da je zadeva čisto enostavna. Marion pride s tendo in z njo tudi odide. Popraviti mora, še vedno ni v redu. Rob najprej nekaj stoka o novem rezervnem delu, potem pa vse skupaj le razreši tudi brez tega. Upam, da se bo propeler vrtel, ko bomo v vodi. Na suhem se pač tega ne da testirati. Le Mark je nekam poniknil, namesto da bi nama dostavil novi dingi. Ampak, jutri le računam, da gremo v vodo. Popoldan in potem ob spring high tide preko (upam, da ne spet skozi) blatnega roba v marino. Obljubljajo, da od tam lahko izplujemo kadarkoli, ne da bi v blatu oribali ves nov antifouling s kobilice in krmila. Srčno računam, da niso samo prazne obljube.

Razen opravil na barki imava tudi opravila za računalnikom. Poleg službenih, tudi taka, manj prijetna. S Firstom se dopisujemo. Spet so nama zaračunali APP. In, upam, da spet nije prošlo. Ah, ja...

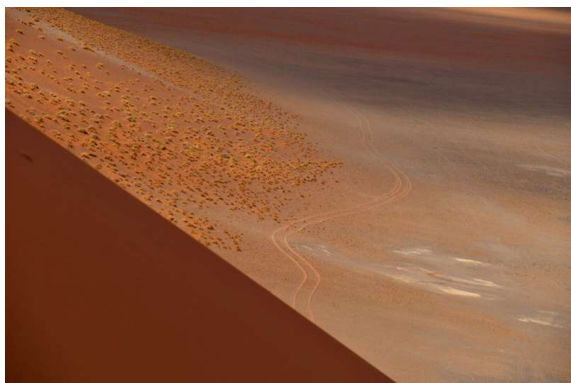
Jaz imam novo frizuro, Vesna lepe noge. Bolj nobel lokal sva si omislila, zato so cene malo višje. Pet evrov. Za pozno kosilo je 700 g T-bone zame in Ox tail za Vesno. Za večerjo pa klepet ob pivu z gazdo in gazdarico. Na obisk sta naju povabila. Zanimivo življenje sta imela in kar malo jima ga zavidam, ko listam (res) debelo knjigo s spomini. Ura je devet zvečer, ko ju zapustiva in se spraviva k počitku - beri delu.

obujanje spominov: še nekaj fotk iz Namibije

kamor ti oko seže: pesek, pesek in skoraj posušeno drevo

veter še ni zbrisal avtomobilskih sledi na pesku

samo kar je na fotografiji je zeleno, vse ostalo je posušeno na rdečem pesku (malo igre s fotoaparatom)

12. marec 2016, sobota

Port Owen

Dopoldan čistim in lepim stari dobri dingi. Nov je na poti in ga pred ponedeljkom ne bova videla. Vprašanje je tudi, če takrat. Moral bi biti tukaj že v sredo, pa ga še kar ni. Dolga je pot iz Cape Towna, dolga. Tudi Marion pride in odide. Še nekaj mora popraviti.

Popoldan je plima in Mala gre v vodo. In tam tudi ostane. Moral bi se takoj premakniti v marino, ampak mašince njet paljot. Še huje! Po nekaj truda se zavrti za trenutek, crkne in potem niti zavergla ne več. Primer za mehanika. V ponedeljek. Manjana - ali v točnem angleškem prevodu: any day, but not today. To zna zaplesti zadeve in ogroziti najin prihod v Cape Town v sredo, ko ima Vesna prve preiskave. No, z avtom se bo najbrž dalo priti. Me pa malo skrbi, da zamudiva vremensko okno v drugi polovici naslednjega tedna in da bova na dobri južnoafriški dieti še kar nekaj časa. I teško nama...

Kakorkoli, Frank nas odšlepa v marino. Prašni boat yard zamenjava za dober privez na koncu enega izmed pontonov. Vesna se loti čiščenja hladilnika in spet ugotovi, da ne dela. Kot vsako leto. Kaj ga bo spet treba vleči ven, da bo začel delati? Tudi pumpa za črpanje vode v školjko ne dela. Morda še kaj. Kot vsako leto. Če stvari niso v stalnem pogonu se kvarijo, izgubljajo na kondiciji. Če je bila Mala še ob vplutju v perfektni kondiciji, je sedaj precej gripozna. Kot vsako leto...

lastniki apartmaja imajo oljko, ki je letos kar dobro obrodila; rekli so mi, da si jih lahko nabereš, če hočem; pa sem, za poizkušnjo en kozarec

granatnih jabolk je tudi v izobilju - pravi lastnica: ali jih pojesh ti ali pa ptiči :)

v meglenem popoldnevu se počasi Mala spušča po treh mesecih spet v morje

...kar malo jo strese, ko se dotakne hladnega morja

....ampak srček ji pa ne dela kot je treba :(

....jo je dinghi lepo počasi porival do priveza ... ni kaj, spet bo potreben serviser motorja

....proti večeru se megla razblini in na plan pride sonce...

....in pripravi lep sončni zahod ...

13. marec 2016, nedelja

Port Owen

In kot vsako leto, se tudi letos lotiva pomladanskega (pardon, jesenskega) čiščenja barke. To je več ali manj Vesnina zanimacija, jaz se pretebam s hladilnikom in s pomočjo vsevednega strička najdem dve napaki. Ena je zariban ventilator. Tega po nekaj urah trimanja odribam, a je preglasen in je zrel za zamenjavo. Mislim, da bo dober kateri koli računalniški ventilator in da mi ne bo potrebno naročiti rezervnega dela of Danfossa. Druga zadeva je nedelujoč termostat. No, tega se da po kratkem premisleku elegantno popraviti, le oni gumb v hladilniku je bilo potrebno zavrteti iz off pozicije...

Potem pride na vrsto sekret in njegova pumpa. Med čakanjem na seronje je Jabscovo čudo spustilo dušo, enostavno se je pumpa naveličala čakati, da jo kdo požene. Zaribana, zarjavela, zlepljena. Novo bo potrebno kupiti. No, do takrat bo dobra pa tudi malo bolj glasna pumpa za sladko vodo, ki sem jo shranil za rezervo.

Še mizo dvigneva v salonu (tokrat drugič, prvič je bilo v Novi Zelandiji) in večerjava kar doma. Za dobrodošlico Mali. Spijeva tudi flaško Sauvignona 2013 od Fort Simona iz Stellenbocha, darilo sosede iz marine. Lastnica vinogradov in Fort Simon vinske kleti (beri: vinske tovarne) je. Odlično vino, še posebej glede na (našo) ceno.

po dolgem času pašta z mediterantsko omako in kozarcem dobrega vina.... končno spet doma spimo...

14. marec 2016, ponedeljek

Port Owen

Franka ujamem še pred drugimi in nekaj stvari mi naredi, nekaj obljubi. Predvsem mehanik za motor me skrbi. Grem v šoping ventilatorja in pumpe. Ventilator bo jutri, pumpa inšalah. Verjetno jo bom dobil le v Cape Townu. Potem se še Vesna zapodi naokoli in dogovarja za mrežico za ograjico. Spet je luč na koncu tunela prižgana v Cape Townu. Mehanik se primaja popoldan in odnese solenoid. Hmm... Ne vliva mi zaupanja. No, upam, da se motim.

Zato pa končno pride Marion in montira čudo od tende. Malo bolje je, kot lani, je pa tudi tokrat vse skupaj precej šlampasto. Ma, bo že. Ne bo pa dingi. Dopoldne ga kurir le pripelje, brez pregrinjala, hic! Pa to niti ni tako hudo, saj se da popraviti. Bolj je problematično, da je narejen tako, da ga ne spravim v locker. A-ja-ja-jaaaah! Na to sploh nisem pomislil, ker dosedanji so bili konstrukcijsko drugačni. Torej varianta, da trajbam starega, dokler gre ali dokler mi ga ne ukradejo, odpade. Verjetno bom moral jutri montirati novega. Vendar, kaj naj pa počnem s starim? Ah, ja...

Je pa ena dobra stran popravil. Ko sem iskal prostor v lockerju za čolniček in ko sem popravljal polico v prednji kabini, in je bilo potrebno znesti na plan vsebino, sva nabrala za dve kanti nekurantne robe. Očitno bi bilo pedagoško še kaj kje popraviti. Prostor za vino namreč tako krvavo potrebujeva.

mestece sredi peska

vse hiše enake, sem se tudi nehote vozila tukaj in bila presenečena nad smetmi vsepovsod, ker drugače so mesta čista

15. marec 2016, torek

Port Owen

Prostor za vino je splaval po vodi. Vesna me je prehitela in iz trgovine privlekla konzerve in pred mojimi zgroženimi očmi začela filat najbolj skrite koticke na barki. No, saj ni vse tako hudo, jesti je tudi treba. Pa četudi sta to noj in gazela, predelana v burgerje. Ah, ja... Daleč seže Strica Sama slab okus.

Ko sva malo prespala dingija, sva se odločila, da ga pač zamenjava. Od sedaj bo novi krasil Maline davitse, stari bo pa romal v locker kot rezerva. Pridejo tudi mehankarji in spet bolj pametujejo, kot delajo, pride še Rob, da rešiva pretrde komande. Pa spet nič ne reši. No, reševanje prestaviva na manjana. Prispe tudi paket, ki je včeraj manjkal.

Vmes zmanjka elektrike na pontonih. Vse je uredil Frank in sedaj niti ne vem, na koga naj se obrnem, da jo vključi nazaj. No, vem - na Franka. On se obrne pa na telefon. Električna pride in kmalu zatem še mail od lastnika pontonov. On je v Johannesburgu in bo neskončno vesel, če bova marino plačala preden izplujeva. Kar na njegov tekoči račun naj nakaževa denarce. Pet evrov na dan, vključno z elektriko in vodo.

In midva se še malo voziva naokoli, brez uspeha. Uspešen je bil le nakup novega električnega šporheta. In hrane. No, ja nekaj (manjših) kljukic je narejenih tudi drugje in nekaj je novih postavk na to-do listi. Status quo v povprečju.

Vmes delava službene zadeve. V marini pod palmo. V vremenu brez oblačka z idealnimi temperaturami - nad vodo. Voda ima idealno temperaturo le za Skandinavce. In še to tiste, bolj severne.

trije so, ki vsak dan v normalnih kopalkah plavajo med barkami....

16. marec 2016, sredo

Port Owen - Cape Town - Port Owen

Izgleda, da bo status quo naša popotnica za naslednje dni. Nekaj delam službeno, potem pa glancam vinče. Kot novi bodo. Mehankarji so končno ugotovili, da je zablokiral starter (kar sem jim itak povedal že prvi dan, pa mi niso verjeli, meni, električarju!) in so končno danes le naročili novega. Pride pa s kurirjem manjana. Ne razumem jih. Ceha nekajdnevne pustolovščine posadke dveh na terenu in enega v delavnici me bo stala 50 evrov. Vsaj 10 delovnih ur, raje več. Ampak, očitno se jim splača.

Vesna se odpelje v tri in pol milijonsko Mesto na rtu. K specialistu za roko. Za pregled ji vzame 30 evrov. Poceni. Jasno, saj gre za marketinško akcijo. Jutri mora pod nož, ji pove. Operiral bo kar sam. Za krepkega jurčka. Evrčkov. Urgentno, sicer bo roka fuč. Začnejo se pogajanja s Corisom. Oni bodo pa začeli razmišljati ali je to res urgentno in ali bi to oni krili. Urgentnost razlagajo takole: če gre človek v Sloveniji po napotnico k splošnemu zdravniku in se potem postavi v vrsto za operacijo, traja to pol leta. Najmanj. Torej ni urgentno. Po tej logiki itak nič na tem svetu ni urgentno. Kaj bo z mrtvo roko taisti človek počel po prepozni operaciji, zavarovalnico ne zanima. To krije ZPIZ. In ZPIZ je drugi TOZD, to se Corisa ne tiče. Brez roke gre lahko potem človek le še v penzijo. Saj, to okoli penzije načeloma sploh ni tako slabo - samo, kako bi naredil, da bi šel v penzijo z roko in ne brez nje?

Kakorkoli, maili letijo po svetu, meso leti v najina želodčka, vino teče v potokih in naš vrli Skype naju povezuje s Slovenijo in zdravniki. Vsi so enotnega mnenja, operacija je nujna. Ampak, kako to razložiti Corisu, ki ima pa tako močan adut v rakavu. Čakalno dobo za operacijo z napotnico...

17. marec 2016, četrtek

Port Owen - Cape Town - Port Owen

In Coris danes tudi uradno pove, da on pač urgentnih stvari ne plačuje, če se tako odloči. Company rule, še doda. Ne glede na to, kaj piše v splošnih pogojih in ne glede na to, kaj pravi zdrava pamet. Oni tega ne bi plačali. Če dohtar misli, da je urgentno, potem naj plača on. Pri Corisu že vedo, kaj je in kaj ni urgentno. In to brez tega, da bi pacienta videli. Al' so pametni! No, mislim, da se tako poceni ne bova dala. Če ne bo šlo z lepa, se bomo pogovarjali pa preko odvetnikov. Na koncu jih bo stalo še precej več. In definitivno se pri njih ne bova več zavarovala, pa tudi to izkušnjo bova z veseljem delila s celim svetom. Konec koncev, naju ljudje ves čas sprašujejo, kje sva zavarovana. Podobno, kot so nama povedali drugi, ki so imeli drugačno negativno izkušnjo, ker Corisovo celoletno zavarovanje velja samo prve tri mesece, potem pa nič več ne plačajo. Company rule. Čisti nategunac! Očitno gre za zavarovalnico, ki se je poslovanja učila na Balkanu.

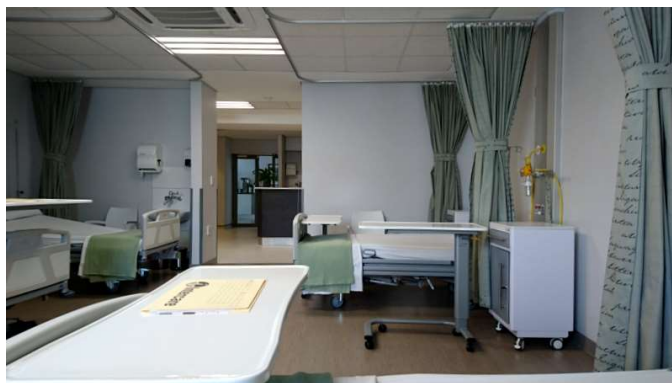
Ne glede na to, kaj menijo zavarovalniški uradniki, gre Vesna pod nož. Majčkена operacija pod lokalno anestezijo, kot je izgledala na začetku, se spremeni v čisto normalno, dobre pol ure trajajočo operacijo s trdim spanjem na operacijski mizi. V gledališču. Nad vhodom piše Theater in midva sva si to prevedla v vse kaj drugega, kot operacijsko sobo. Še najbližji prevod se mi je zdel sejna soba ali morda konferenčna dvorana. No, pa ni bilo tako. Gledališniki so se naokoli sprehajali s skalpeli v rokah in gledalci so celo predstavo mirno spali. Najbrž je bila dolgočasna.

Kakorkoli, ob petih popoldan je Vesna toliko pri sebi, da se lahko postavi na noge in odhlača v avto. In po dveh urah vožnje se lahko usede v oštarijo na večerjo. Danes je na sporedu non-alco. Zanj. In kalamari, ki jih lahko zaužije tudi le z eno operativno (in eno operirano) roko.

Če sem še en teden nazaj po tihem računal, da bova danes že v Namibiji, nama je najprej zagodel motor in sedaj še zdravstvene težave. Prvi možni datum vplutja v Luderitz je tako šele v prvem tednu aprila. Ali kasneje. Konec marca ima Vesna še pregled pri kirurgu. I teško nama uz jastoge, bifteke i vino...

moja roka zelo na debelo povita-težka bo delati vse samo z eno roko in to desno, jaz pa levičar....

pred in po - operacijska soba

18. marec 2016, petek**Port Owen - Langebaan - Port Owen**

Ob osmih je na barki serviser. Pravzaprav dva, kot vedno. En je šef, drugi dela. Itak ni prostora za dva, še za enega samega je bolj na tesno. Namesti nov starter in - mašince pali iz prve. Lepo, en problem manj. Lastnik pontona z dvanajstimi privezi na fingerjih mi potrdi, da lahko ostaneva še naslednjih deset dni. Vsak nadaljnji dan mu prinese 5 evrov. Le kako ima lahko tako nizko ceno? Mislim, da samo elektrike pokuriva več. Ampak, očitno se mu kalkulacija izide.

Vesna zjutraj še kar počiva, popoldan je počasi bolje. Jo pa še vedno precej boli. Skoraj je že opoldne, ko se odpravim po plinsko vzmet. Novo mi naredijo, obljubijo. In še po ventilator za hladilnik. Tokrat končno uspešen lov. Hočem kupiti tudi trak z ledicami, pa ga ne dobim, čeprav ga iščem v petih trgovinah. Povsod prodajajo samo cool white. Zato sem toliko bolj uspešen v špecariji. Vesna me pošlje po kruh, vrnem se s tremi vrečami polnimi pijače. In vrečo oglja za povrhu. Pa da vidimo, ko če prvi da filuje lokere!

Večerjava doma, ne ljubi se nama v oštarijo. Mislim, da je to tretjič ali četrtič odkar sva priplula v Južno Afriko, da nisva večerjala zunaj. Prav prijetna poživitev vsakdana. Hja, če sem še teden dni nazaj premišljeval, kako lepo je tukaj in zakaj že, da bi rinil naprej, se je vse skupaj hitro obrnilo. Sedaj, ko ne moreva dalje, si želim plovbe. Tukaj se kar naenkrat ne dogaja nič več zanimivega. Nikoli zadovoljen...

19. marec 2016, sobota**Port Owen - Laaiplek - Port Owen**

Če se že včeraj ni dogajalo veliko, se je danes še manj. Malo čistim vinče (res so bili potrebni tega!) in spet preklinjam tistega, ki jih je montiral brez misli na to, da jih je potrebno od časa do časa tudi očistiti in namazati. Preden jih je privil in zasikal na palubo, bi jih bilo potrebno le pravilno zavrteti in vse bi bilo enostavno v nadaljevanju. Tako pa...

Vesna je bolje, spet greva na večerjo. In po večerji gledava filme, ki nama jih je Jure posnel. Dva dni se presnemava 2 TB iz enega prenosnega diska na drugega.

In po filmih spat. Še dnevnika nisem napisal...

20. marec 2016, nedelja**Port Owen**

Če sem včeraj pozabil na dnevnik, ga bom danes napisal že sredi dneva. Da malo kompenziram. Spet se ne dogaja veliko. Vesna se pomeni z Badocom, jaz študiram Brazilijo. Vmes (spet) šraufam veternico. In sikam gumo. In preverim sidrni vinč. In ... hmmm ... in malo berem in malo kadim pipico.

Spet sem na bambusu, arcniji proti ledvičnim kamnom. Mogoče ga kasneje dopolnim še s kombinacijo točenega piva, tudi priznanem in učinkovitem zdravilu. Nekaj me začenjajo boleti ledvici. Hej, morda bi bilo pa to za k zdravniku, da potem lahko malo težim Corisu! Časa imam na pretek in nekako ga je potrebno ubiti. Če napad ledvičnih kamnov ni urgentna zadeva, potem tudi odprti zlom ni. Slednji manj boli. Haugh, govoril sem!

Dnevi so lepi, sončni, topli. Noči prijetno hladne in proti jutru prija prižgan kalorifer. Jesen se je začela v svoji najlepši podobi. Letos en dan prej, ker je prestopno leto. Ampak, za jesenjo pride zima in pred zimo bi se bilo modro premakniti bliže toplim krajem.

21. marec 2016, ponedeljek**Port Owen**

Nič se ne dogaja. Praznik je. Mandelin dan ali tako nekako. Midva več ali manj cel dan sediva na barki in delava, nekaj službeno, nekaj pomorsko. Vesna seveda le toliko, kot se z eno roko sploh da. Jaz berem o Braziliji. Hmmm... morda bi se pa dalo tudi tja. No, bova še videla, trenutno je to še odprta tema.

Dan je lep, a hladen. Kratki rokavi in japanke še gredo, hlače za večerjo je pa vseeno bolje natakiniti dolge. Jesen je tu. Tudi fronte na južnem oceanu so se že močnejše in vsake toliko nas oplakne zgornji rob katere izmed njih. Z eno tako bo treba popotovati na jug do Cape Towna. Naslednja se kaže za ta vikend.

Ugotovim, da mi sprednji daljinec in števec verige ne dela. Novega bo treba naročiti. Tudi mrežo. Oboje iz Evrope. Toliko časa sem imel in nisem vedel, kam bi z njim, sedaj bom pa spet v cajtnotu. Ah, ja...

22. marec 2016, torek

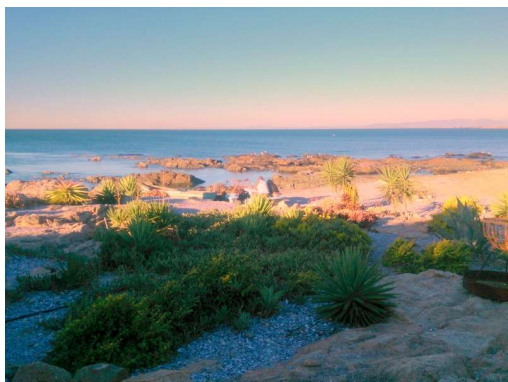
Port Owen - St. Helena - Port Owen

Na vezi sem z Angleži in Slovenci. Oboji mi pošiljajo paketke. Pride tudi Rob in se trudi okoli zarustanega mehanizma za gas. Nikakor ne gre iz ležišča in ko je po dveh urah končno le zunaj, je v dveh delih. Zlomljenih. Kako šalabajzejsko so to naredili pri Lewmaru! Vse je zarostano, novega bo potrebno kupiti. Kar na navadno železno ploščo so zmontirali kontrole. Za na morje. Joj!

Preko dneva sediva za mašincama in se delava, da delava. No, nekaj tudi res delava. In telefonariva naokoli. Rob prijavi, da je našel novo kontrolo za skoraj štiristotaka. Evrov. Pa mu povem, da so taiste kontrole malo čez dvesto funtov, kar na netu naj pogleda. In me pokliče in po novem je kontrola cenejša za krepkih sto evrčkov. Je zrihtal popust. Popust, ja, ja, malo morgen... Pa konec koncev, saj mi je vseeno, ceneje je, kot preko neta. In takoj. Kot je bila stara zarustana, jo je pa tako ali tako bilo potrebno zamenjat, popraviti se je ne bi dalo.

Frank mi pove, kje se lahko privežem v ribiški luki v St. Heleni, da si pot v Cape Town razdelim na dva dneva. Tam blizu je tudi Alegria, birtija ob morju. Sledi torej pozno kosilo v prijetnem okolju in s počasnimi kuharji. In nato ogled luke. Najboljša mesta so sicer zasedena z ribiči, vendar na njihovih bokih je še prostor. Pa tudi na pomolu ga je nekaj. Upam, da bo tako tudi, ko bova midva priplula. Celotna luka je lepo urejena, nikjer smeti in svinjarije, ki je tako tipična za ribiške luknje. Le vonjave iz bližnje tovarne ribjih konzerv niso najbolj prijetne. Če sem mil v oceni.

Vse skupaj leži sredi okoli deset kilometrov dolge obale, ki je urbanistično namenjena bolj nobel, varovanim in enotno načrtovanim, naseljem. Podobno, kot je tudi Port Owen, le da je takih kompleksov vsaj deset. Upmarket naselja v razvojni fazi, bi lahko rekel. Na področju, kjer bo nekoč sto-ali-toliko hiš sta sedaj le ena ali dve. Je pa zgrajena vsa infrastruktura, voda, elektrika, kanalizacija, asfaltirane ceste med (bodočimi) hišami, ulične svetilke in celo prometni znaki. In ograja okoli vsega skupaj.

oštarija v St. Helena bay ima fajn lokacijo ob morju

23. marec 2016, sreda

Port Owen

Spravim se nad palubo, ribam prah iz teaka - koliko se ga je nabralo v treh mesecih! Pa voda precej slabo teče in iz zadnjih pip na pontonu sploh ne teče. Vesna kliče marinskega mojstra, pa ga ne dobi. Šele pozno popoldan pride naokoli. In ugotovi, da je nekdo zaprl pipo. Odpre jo, pa ni nič bolje. Malo gledava in potem najdeva. Pod pontonom (in pod morjem) se je snela cev in voda mirno odteka v ocean. Koliko časa je že tako? Pred nekaj dnevi je bilo še v redu. Lahko je nekaj ur, lahko nekaj dni. Vsekakor bo račun velik. In to lajtungo so napeljali šele pred dobrim tednom. Drži vodu dok majstori odu. Šalabajzarji. Upam, da oni moji mehaniki niso taki...

Sosed naju obišče in po nekaj spitih pivih se zmeniva, da pogovor nadaljujema v yacht clubu. Danes je fiš'n'čips-ivning. Njegova najljubša hrana. Ah, ja... Vljudno pojeva vsak svojo porcijo, spijska flaško, veliko govoriva in se ob pol devetih spraviva v našo oštarijo na večerjo. Tako, pravoverno, večerjo...

24. marec 2016, četrtek

Port Owen

Rob pride, kot je obljubil. In začne delati. In dela. In še vedno dela. In narobe zmontira. In študira, kako zadeva sploh funkcionira. Skupaj študirava. In potem spet šraufa. In še enkrat. In spet. Vmes mu žena pripelje kosilo in jaz peljem Vesno v Laaiplek. Ob štirih popoldan je končno vse skupaj pod streho. In (dok su majstori još tu) celo dela. No, pa je šel en lep dan po gobe. Nimam se česa lotiti pozno popoldan in na tešče.

Zadnji trenutek se tudi spomnim, da sem pozabil iti po amortizer v Laaiplek. Vesno pokličem, naj ga gre iskat, ker je blizu tam. Predpraznični dan je in - jasno, da je že zaprto. Pojejo telefoni, nekdo pride, odpre štacuno in izroči robo, narejeno po naročilu. Skoraj po naročilu. Če bi bila narejena po naročilu, bi bila v redu, tako je pa napačna. Ampak, to ugotovim šele zvečer, ko je po vseh merilih prepozno za reklamacijo. A-ja-ja-ja...

Pozno popoldan pokličem v Cape Town da mi povedo, na kateri privez lahko greva. Za tracking number iz Anglije sem pa že prepozen. Nisva pa prepozna za pozno kosilo, odličen tiboun. Kuharica ga je naročila posebej zame, pravi. Hja, mogoče res, tako stalnih gostov, kot sva midva, ni prav veliko. Vesna naroči pol kilograma spare ribsov. Te lahko je z eno roko, ko so enkrat narezani na posamezne kosti.

Še šoping pijače. Odlično založen likuerstor v Sparu nama vzame uro časa. Pol ure za izbiranje med nekaj sto različnimi buteljškami vin in pol ure čakanja v vrsti pred eno izmed treh blagajn. Potrošnja alkohola preko praznikov bo očitno precej velika. Toliko ljudi v trgovini v tej deželi do sedaj še nisem videl.

25. marec 2016, petek

Port Owen

Najprej greva do Franka na jutranjo kavico in po informacije. Tuhtava in tuhtava, naj izplujeva danes zvečer ali v nedeljo zjutraj. Po eni strani bi rad šel čim prej, po drugi pa se mi prav nič ne pluje preko noči. V nedeljo, torej. Še malo naokoli po opravkih (in po svež kruh za zajtrk) dokler imava še avto. Danes ga vračava, popoldan sva spet pešca.

Spravim se nad barko, rad bi jo čim prej spravil v tip-top stanje. Pa to traja in traja. Najprej se zaplete pri pakiranju dingija v locker. Nekako bi ga že stlačil, vendar bi bil močno stisnjen. Bojim se, da bi spustil dušo med takim prevozom. Plan B. Sosea pobaram, če ga odkupi za simboličen denar. Za jurčka. Randov. Odkupi ga. Tako, pa sem rešil še en problem. In si kupil novega - če mi novi dingi spusti dušo sredi morja ali če dobi noge in zbeži preko vode. Popoldan mine v oljenju palube. Večerja je za spremembo na barki - naj se teak posuši, preden bova tacala po njemu.

Še z Ines se pomeniva po telefonu, kako bi Samotu na Sveto Heleno najhitreje dostavili avtopilot. V nezavidljivi situaciji se je znašel. Single handed s sveže potrganimi vezmi v kolenu (če kdo, jaz vem kako to boli, ko koleno pade iz sklepa!) je na sredi oceana ostal še brez avtopilota. Letalo bo na otoku pristalo predvidoma maja letos (če bo letališče do takrat že zgrajeno) in naslednja ladja prispe konec aprila. Hitreje gre edino na barkoštop.

26. marec 2016, sobota

Port Owen

Vesna gre zjutraj na banko in v trgovino. Prinese svež kruh in odnese neustrezen amortizer. Na vezi smo s sosedom s prvega pontona, naš stari dobri dingi zamenja lokacijo in lastnika. Najbližja sosed, vinarka iz Stellenboscha prinese še eno flašo vina, tokrat Port Simon Cabernet Sauvignon 2012. Čisto spodobno vino kljub starosti. Vivino na mojem neskončno pametnem telefonu je temu letniku prisodilo oceno 4.2, kar bi kar držalo: Sem pa malo skeptičen glede mlajših letnikov, ki se ponašajo s čisto petico.

Večerja je spet v klasičnem slogu: krača in rumpsteak za glavno jed in 700g t-bone za sladico. Praznik je, naj se vidi! In verjetno zadnja večerja v naši gostilnici. Osebje se poslavlja od naju, da bi se pa spomnili in nama ponudili poslovilno pijačo na račun hiše, pa ne. Le kje so se izgubile dobre stare navade pretkanih oštirjev?

Sicer je dan delaven. Sediva za mašincami in zvečer si zavrtiva nov film. Odločila sva se, da si jih zavrtiva kar po vrsti, ker sicer po naslovu ne veva ali sva film že videla ali ne. Kar pogosto imava filmski večer, pa sva šele na začetku črke A (in dve tretjini filmov je na črki T, začnejo se z besedico The).

Ponoči nas preide hladna fronta z vetrom in dežjem. Prvič v Port Owenu je nevihta s toliko dežja, da so tla mokra. Ni čudno, da je pokrajina na zahodni atlantski obali tako puščavska. Jutri zjutraj naju bo zbudila budilka, ob sedmih zjutraj bi rad ujel plimo.

700 gramska sladica... :)

27. marec 2016, nedelja

Port Owen - Saldanha

Ponoči je močno deževalo, čas je, da greva. Na silo sva pokonci že ob svitu. Ob sedmih pride Frank in izplujemo. Končno spet na plovbi! Pilot dobro opravi svojo nalogo, globina je povsod preko dva metra. Na waiting jettyju naju zapusti, Gail ga počaka in ga odpelje domov. Na velikonočni zajtrk. Še darilo za naju in objem za slovo in že sva sama na morju.

Ampak, morje naju ni pričakalo v svoji najlepši izdaji. Vetra je malo, najprej je točno v nos, potem obrne (in obrne tudi Mala okoli rta) in je od zadaj. Dvignem sicer jadra, pa jih po dobrih dveh urah tudi pospravim. Škoda se dela. Naletela sva na precej visok val iz Južnega oceana, med štiri in pet metrov ga je. Saj to niti ni hudo, val je dolg in položen, a kaj ko je tu še val, ki je ostal od ponoči. Manjši je, strm in pod pravim kotom na prvega. Rezultat je znan, rola naju za zjokat.

Nekako preživiva res neprijetno plovbo in malo pred tretjo uro sva lepo sidrana v Saldanhi. Niti pomislim ne, da bi šla na kopno. Najprej nekaj pojeva (med plovbo ni bilo šans za kaj takega), nato pa počivat. Čisto brez kondicije sem. Tista v obraznih mišicah ne pomaga dosti pri novih nalogah, ki jih bo imelo telo v prihodnje. Tole zna biti naporno na poti do Helence. Poleg vsega sva se tudi odvadila rolanja po treh mesecih trdih tal pod nogami in lahko hitro stakneva kakšno resnejšo morsko slabost. Ne bi bilo prijetno. Še posebej ne sredi noči v mrazu in megli...

še zadnje slovo od ptic v Port Owen

jutro se je šele prebujalo, ko smo šli že na pot

Frank naju je spremljal, ker on točno ve kam iti zaradi globin

v ozadju mavrica....upam, da ne bo več dežja

in še zadnje slovo od Frank in Gail

28. marec 2016, ponedeljek

Saldanha - Cape Town

Po napovedih je zunaj še vedno do 7 m vala od besnenja vetra v Južnem oceanu. Danes ni tako zelo naporen, ni mešan z valom iz druge smeri in se nekako kar da primotorirati. Vetra skoraj ni, v marini vlada celo perfektna bonaca. Tudi precej topleje je, kot sva bila navajena zadnje dni. Badoc in Galatea naju pričakata in pomagata pri privezovanju. No, pol Badoca in pol Galatee. Ženski polovici. Kaj imajo pri njih tako urejeno? Ženske motovilijo s štriki? Hmmm...

Kakorkoli, privezana sva dobro, recepcija je zaprta, tam se oglasiva jutri. Jutri je spet delovni dan, Velika noč je za nami. Pravzaprav ni bila velika, ampak kratka, ta noč. Eno uro so nam vzeli. Pa spet ne vsem nam. Samo vam v Sloveniji, nam v Južni Afriki se nič ne pozna. Nič, razen tega, da sva po petih letih v istem časovnem pasu kot domovina. Lep dogodek, ki pa ne bo dolgo trajal. Kmalu bova začela za Slovenijo zaostajati in dnevnik, ki je bil nekaj časa jutranjik, potem resnični dnevnik in je sedaj večernik, bo kmalu spet jutranjik. Z enodneвно zamudo.

Komunicirava s Slovenijo, več ali manj poslovno in potem na sprehod po marini. S flaško vinca v roki...

prebujajoče jutro v Saldanha Bay

29. marec 2016, torek

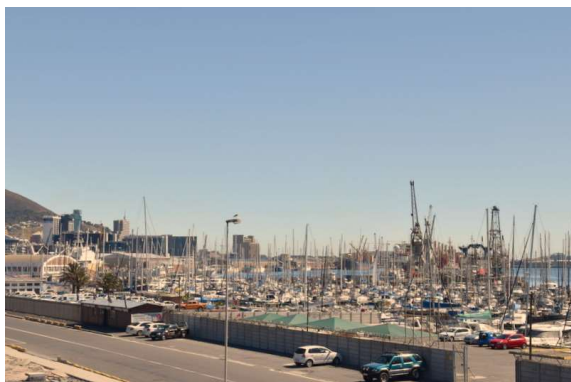
Cape Town

Flaško vinca sva sinoči spila v družbi. In k najini flaški čilenskega shiraza dodajo Galatejci še južnoafriški cabernet sauvignon. Hja, južnoafriško vino tukaj ni nobena posebnost, čilenca pa nimajo vsi! Francesk me na vsak način poskuša navdušiti, da bi nekaj mesecev preživel v Patagoniji, v čilenskih kanalih. Ledeniki so neverjetni, pove. Verjetno so res. Samo. On si je svojo barko (ki je celo manjša od Male) predelal za tiste razmere. Sredi salona je peč za ogrevanje. Taka prava, z dimnikom. In povsod izolacija, pa dvojna stekla, radiatorji, ki se grejejo z vodo iz motorja in še kaj. Zagotovi mi, da temperatura v barki nikoli ni padla pod pet ali šest stopinj. Hmmm, ne vem, če si to želim. Po predelavi Male. In to poleti. Sedaj prihaja zima. Ni problema, pove. Greš skozi panamski prekop in boš tam ravno ob pravem času. Naslednje leto. No ja, to bo potrebno še malo prespati.

In sva šla spat in sva se danes zbudila. Potem sva cel dan delala. In skakala naokoli, da pridobiva kakršne koli informacije o tem, ali gre kdo na Sv. Heleno pred nama. Ja, gredo. Dvoji odhajajo. Uf, me je zgrabila panika, da mi ne uidejo. Kdo? Kje so? Kako lahko stopim z njimi v stik? Kdaj gredo? Vse to je kar bruhalo iz mene, ko me teta sekretarka kluba, ki je zadolžena za kliring lepo postavila na realna tla. Pove, da jih še nisem zamudil, ampak naj kar pohitim, kajti odhajajo "in about two weeks". Ej, moj Einstein, res ni potrebno biti pameten kot si bil ti, da spoznaš, da je čas relativen.

Tudi hitrost hitre pošte je relativna. En paket je prišel v Cape Town v četrtek, pa je bil danes popoldan še vedno v fazi "Clereance event". Drugi je v Johannesburgu že nekaj dni in morda prikolovrati v Cape Town v začetku drugega tedna. Vremensko okno se mi odpira v soboto in potem kmalu spet zapira za vsaj en teden. In v marini bodo kmalu imeli vse polno.

Še večerja v marinski birtiji s precej slabo izbiro a solidno hrano in relativno ugodnimi cenami, film za lahko noč in na počitek. Jutri je nov dan.

pogled na Royal Cape Yacht club z mostu

rože z zelo majhne cvetlične tržnice

30. marec 2016, sreda

Cape Town

In novi dan postreže s težavami. Najprej pri taksistu. Do rentiča naju pelje naokoli in mora kar tiho požreti dejstvo, da taksi meter kaže nekaj, plačam mu pa precej manj. In potem pri rentiču nimajo avta, ki so ga obljubili. Imajo večjega za višjo ceno. Spet nekaj glasnejših besed, tokrat Vesninih, in avto se hitro najde.

Tako, mobilna sva, greva po opravkih. Najprej po štrike v Rope Factory, prodajajo jih na kilo in cene so res smešne. Potem po amortizer, ki je malce spustil dušo. Tokrat ne gre tako enostavno. Voziva se od trgovine do trgovine in šele v ne-vem-kateri ga naredijo. Takoj. Potem so na vrsti paketi. Na pošti ne vedo nič, naj kličemo call center. Tam vedo povedati samo, da je vse pod kontrolo in da paket pripeljejo v ponedeljek. Se daj kaj pohitriti? Ne. Ah, ja...Na DHLu je še huje. Pokličite call center. Ok, ampak mi smo tu. Ja, ampak mi (glavna izpostava DHL v Cape Townu) nič ne vemo, pokličite call center. In na call centru spet stara zgodba: paketa ne morem dobiti brez južnoafriške osebne izkaznice. Ali pa se naj grem zmeniti na carino za import code. Zakaj? Ne vedo, standardna procedura, tako pač je. Kreteni!

Nekaj pojeva, potem odpeljem Vesno k zdravniku in odromam na letališče na carino. Prvi oddelek (departure hall) ne ve nič in je prepričan, da je to nepotrebno in da na DHL ne vedo, kaj delajo. Drugi oddelek (arrival hall) meni, da je to potrebno, ampak tudi oni s tem nimajo nič, naj grem vprašat na naslednji oddelek (cargo), ki je pa že zaprt. Manjana. Joj, joj, joj, ... en paket z mrežo za ograjo, pa toliko sitnosti.

Vesna pri zdravniku opravi dobro, šive ji poberejo, roka je kar precej razrezana. Malo bolje je z otipom in dajo ji upanje, da

se ji zadeva popravi, ker je bila operacija narejena hitro. Nekaj dni kasneje, menijo, bi bilo že prepozno. Dohtarji tako, Coris pa po svoje.

nič lepo za videti-upam pa, da je bila operacija še pravočasna.... in čas zaceli vse rane

31. marec 2016, četrtek

Cape Town

Danes je dan za akcijo! Pakete morava zbežati na plano. Odpravim se torej na carino, jim pojamram svoj problem in najprej zmajujejo z glavo in se čudijo, potem pa vzamejo pravico v svoje roke. Na telefon in nad DHL. Prvi poskus je neuspešen. Dej-[di-ejč-el]-ar-krejzi. Je vse kar možakar izjavi. Naslednja številka. Pogovor traja kar nekaj časa. Razloži jim, da je paket zame, da grem jaz iz države in da sploh ne gre za uvoz. Rabijo za carino, povedo. Ampak, jaz sem carina, slišite, in jaz nič ne potrebujem. Carina rabi. Joj, pravim vam, da ne rabi. Rabi! Možakar carinik obupa. Tretja številka. Podoben razplet. Sedaj niso več krejzi, sedaj so že insejn. Dehaelovci, namreč. Zadnji sogovornik mu je namreč izjavil, da mora nekdo garantirati za pošiljko, da niso v paketu mamila. Res so insane, sem dodal še sam. Ni kaj, grem do Joshia, šefa marine in ga pobaram, če mi lahko pomaga. Spet pojejo telefoni in na koncu dobim kontaktno številko nekoga, ki to lahko uvozi. Ampak. On hoče imeti za posredovanje 120 evrov. In počasi začenjam razumeti kam pes taco moli. Telefoni sem, telefoni tja. Na koncu v glavni vlogi nastopa celo Frank iz Port Owna in zgliha ceno na tretjino. In potem še cel projekt plačila, ker naša vrla banka pošlje potrditveno kodo za kreditno kartico na telefonsko številko. V Slovenijo. Primer za Riplyjev muzej. Believe it or not! Tako me bo mreža, ki jo Motomarine prodaja po dva evra za meter (in so imeli na zalogi pol metra premalo, ko sem bil pri njih) stala skoraj deset krat toliko. Na meter!

Drugi paket, ki prihaja z normalno pošto (in bo za pot potreboval morda celo manj kot DHL) naj bi bil v naših rokah jutri. Brez kakršnih koli komplikacij. Tako so zagotovili danes. Bomo videli. In tu je še tretji paket, ki je za Samota na Sveti Heleni. Ta je edini neproblematičen in je bil dostavljen danes, čeprav je še včeraj kazalo, da ga sploh ne bo. Čudna so pota paketne pošte, čudna...

Vesna se je čez dan borila s telefoni, jaz sem skakal naokoli. Malo po potrebi in malo na zalogo sem kupil vrvi. Tako poceni jih ne dobim nikjer več. Tudi, če jih ne menjam, naj kar počakajo v lockerju. Poleg vina bodo ležale. Vina, ki je bilo tudi kupljeno na zalogo.

Zvečer greva na Waterfront. Do Leeja. Na pivce za živce.

Waterfront je najbolj oblegan konec s turisti v Cape Townu

turisti se lahko popeljejo tudi z ladjico; kakor sem uspela videti plujejo med ladjami